

BÍRÓ PÁL TIBOR

Égből kegyelem

Ölében ringat a csend hatalmas,
telihold fényében dermesztő örület,
figyelní ábrándok homályán lebegve,
tűnő angyalrajt a fagyos végtelenben.

Mintha megérteném buzgó suhanásuk,
kapkodom fejemet követve játékkuk
a ragyogó csillagok közt, szinte megtévesztem
átkozott gyötrelmem, surranó szerelmem.

Én, bolond, most békére vágyom,
s bujdosok bőrömben szavak záporától,
míg vajúdik szívem tompa dobogással,
ézelmek oltáránál kondul a harang.

Dübörög a föld most a talpam alatt.
Vége a halandók földi bitangjának,
mézzel kent úton előttem a feszület,
hol térdre borulok, s arcomat elrejttem.

„Térj magadhoz, habfehér vándor!”
szólít egy hang az álmoktól távol,
„ragadd magadhoz az élet örömét,
s szedd a lábad, míg édes a lét.”

Álomlány

Arcok mögül...
Vad dühödben szavakkal köveztél,
hasítva testemre tátongó sebeket,
s neveltél fölöttem meztelen' lebegve,
árulóknak kínálva ártatlan berkeket.

Arcok mögül...

Elszörtad hisztériád kapzsiságát,
szomjazó vadászok könnyű prédájaként,
könnyezed tettedet csalókhöz fordulva,
s remélsz kegyelmet könnyelmű sorsodért.

Arcok mögül...

Ártottál annak, ki fényt hozott,
s őszinte tisztaságot perceid tengerén,
veszettül evezve birtokod bárkáján
tűrod fakó emlékek foszló erejét.

Arcok mögül...

Sírva te mindig csak neveltél,
pislogó lángokat táplálva szívekben,
most görcsbe moccansz nesztelen reménnyel,
s mellém vágyódsz szerelmünk sírkertjében.

Sírnom kell

Nyugovóra tért a város,
vízen úszó ócska álmokkal,
burkolt hitek sikló tutaján
remélünk hajnali partokat,
mint görcsbe nevelt szellemek,
kiket bilincsek rendre intenek,
halljátok koldusok nyöszörgését?
Míg tart a zord hideg kint,
közben békét hirdet a magány,
kopott háztetők kéményein
vékony füstöt szuszog az élet,
s kárpótlásul boszorkányos tempóval
dobálja tonnaszámra perceit,
boldogtalanok nászát virrasztva
irigyeljük patkányok ösztöneit.
Konteszkedő menyasszonyi ruhában,

míg eljön egyszer feketében a vőlegény,
mi addig is hüen ragaszkodunk,
s templomokat néha kerülünk,
mert nem fognak így keresztre feszíteni,
hisz tüzet raknak a keresztből.
S beleég majd a nagy hadvezér,
hol nincs már jobbágnak se bér,
lassan elhagy a hazug becsület,
s maga mögé bujdosva, majd
laza fogyókúrát tart nemzetem.

Kvázi-modó

Ha tűzben járnál, nem égnél meg,
könnyeiddel áztatva a földet
visszatérnél lelkeddel kibékülni,
mint vándorszínész egy pillanatra.

S ha változna átlátszó maszkod,
fáradt lennél szöveget tanulni,
vagy talán fohászkodva Istenhez
megkaphatnád utolsó szereped.

Tisztelt örültek színpadán
állatként üvölthetnél kedvedre,
s habzsolhatnád a közönség kenyérét,
mert harangozni már lekéstél.

Hisz tanúja vagy millió halálnak,
ki búvöltél gyötrelmes szerelmi csatákat,
élsz még összetett nedvekből testedben,
éhes férgek ínycenc álmaként.

Most füstös bűneiddel romlásra találtál,
udvari bolondként rázva rongyaid
megmaradsz szívekben púpos gyermekként
fetregő sorsoddal, örökre viaskodva.